

ling her paa Thinget, stode i Begreb med at blive almindelige Indretninger for hele Kongeriget, og at ligeledes den senere udkomne Anordning om Bestyrrelsens Straffemyndighed dengang forberedtes. Imidlertid vare disse Foranstaltninger ikke endeligt trufne, og der var altsaa nogen Grund for Udvalget til at være vaersomt. Naar jeg, som den høitærede Taler mener, har udtalt mig med nogen Usikkerhed om, hvorvidt Behandlingen for Dieblisfet er eens i de forffjellige Straffeanstalter, saa har jeg vel udtalt mig med Vaersomhed derom, da jeg ikke vilde sige mere, end jeg kunde vedstaae, men jeg har udledet det af Sagens Natur og af den Omstændighed, at der er en Overinspetteur over alle Straffeanstalterne, at det consequent maatte komme dertil, at Behandlingen maatte blive saameget som muligt eens overalt, og at der ogsaa var foregaaet en Forandring med Hensyn til Behandlingen af Fangerne i Viborg, har jeg seet af Overinspetteurens eget Foredrag under Sagens Behandling i det andet Thing. Forsaavidt man har henviist til, at for Fremtiden de Fangerne ville kunne flyttes fra den ene Straffeanstalt til den anden, anseer jeg det virkelig ikke for tilraadeligt ved Lovforslagets Forkastelse at bevirke, at de ældre og værste Fanger i mange Aar ikke skulle kunne omflyttes. Det er fornemmelig med Hensyn til de ganske unge og de ældre Forbrydere, at denne Omflytning er af den største Vigtighed. Forsaavidt den høitærede Taler har anbefort, at Placaten af 19de April 1826 var Følgen af et indstændigt Andragende til Cancelliet fra vedkommende Autoritet, som ønskede, at dens Berettigelse til at omflytte Fæstningsslaverne skulde være lovhemlet, maa jeg tillade mig at fremhæve, at det ingenlunde fremgaaer af Motiverne til Placaten, som gaae ud paa, at der foraarsages betydelige Omkostninger derved, at Fangerne afleveres til en vis Fæstning og senere efter Omstændighederne overflyttes til en anden. Det synes saaledes, at alene det oeconomiske Synspunkt har været det overveiende, og Motiverne, saaledes som de foreligge trykte, indeholde Intet i en anden Retning. Den høitærede Taler har fremhævet det Mislige i at omflytte enkelte Forbrydere

fra en Straffeanstalt til en anden, og har gjort opmærksom paa Følgerne af en saadan Omflytning fra Kjøbenhavns Fæstning til Straffeanstalten paa Christianshavn, som fandt Sted i 1812. Jeg maa herved bemærke, at, naar Loven udkommer, vil den vedkommende Autoritet være berettiget til at omflytte enhver Fange; enhver Fange veed da, at Loven medfører, at Omflytningen kan finde Sted, og det Stødende i vilkaarligt at udtage ganske Enkelte, som tidligere er fæstet, vil jo ikke længere være tilstede. Forøvrigt maa det ikke tabes af Sigte, at de beklagelige Følger af den tidligere Omflytning fra Fæstningen til Straffeanstalten paa Christianshavn upaatvileligt ogsaa for en stor Deel kunne udledes af Manglen paa en rigtig Classification af Fangerne og tilstrækkelig Orden i Straffeanstalterne, hvor slige Optrin under den nærværende Tingenes Orden ikke lettelt vil kunne finde Sted.

Orsted: Tor jeg meddele en Oplysning i Anledning af Placaten af 19de April 1826?

Formanden: Ja, jeg antager ikke, at Thinget har Noget derimod at erindre (Nei! Nei!).

Orsted: Den ærede Taler har vistnok Ret i, at man ikke kan læse sig dertil af Motiverne, men det forholder sig dog aldeles rigtigt; Aarsagen, hvorfor det af mig opgivne Motiv ikke er meddeelt, var den, at Cancelliet fandt noget Stødende i, efterat det havde været Praxis i mange Aar at forflytte fra et Slaveri til et andet, og det virkelig ogsaa var Noget, som havde Lovhemmel, at der da skulde udkomme en Placat, som legaliserede det for Fremtiden, men Generalcommissariatscollegiet, som det Collegium, der gav Anledning til, at der udkom en saadan Placat, anfaae det rigtigt, for at Fangerne ikke skulde have Aarsag til, at besvare sig over en saadan Omflytning.

Orst: Maa skee ogsaa jeg tør tillade mig at sige et Par Ord?

Formanden: Ja, jeg antager, at den ærede Landsthingsmand tilstaaes den samme Ret, som den sidste høitærede Taler. (Ja!)